

med 3,000 Mennesker dels som Følge af den store Børnedødelighed, dels som Følge af den store Emigration fra Øerne. Dr. Kalmar fremfører adskilligt, som jeg synes er af meget sørgelig Beskaffenhed. Særlig gælder dette den Skildring, han giver af, hvordan Mødrene er trætte og forslidte af Arbejde, underernærede, ude af Stand til at amme deres Børn, og hvordan de spæde Børn som Følge deraf dør som Fluor. Han siger — jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Linier —, at ikke alene i Slavetiden, da Menneskene var en Kapital, men endnu sent i forrige Aarhundrede skaanedes baade Mødre og Børn ved særlige Love og Forordninger, hvis Overholdelse paahvilede Plantageejerne. Altsaa, denne Videnskabsmand gør her opmærksom paa, at i Slavetiden havde den vestindiske Befolkning det bedre end nu, idet der ved særlige Love var sørget for, at fødende Kvinder blev behandlet bedre, end de bliver nu. Det forekommer mig, at vi egentlig burde skamme os her i Danmark over, at der, efter at vi i sin Tid havde nægtet at sælge Øerne til Amerika og lovet dem store Ofre, til Dato ikke er gjort det fjerneste for at opfylde disse Løfter. Jeg synes, at efter at denne Pjece er fremkommet, hvis Paalidelighed ingen kan bestride, maa Tiden være kommet til, at Regeringen tager dette Spørgsmaal op, og jeg vil derfor spørge den højtærede Finansminister, der i Aar glædede sig over, at Tilskuddet til Vestindien viste Nedgang, om han ikke agter at undersøge de af Dr. Kalmar fremdragne Forhold, og om han i saa Tilfælde ikke vil træffe Bestemmelse om, at der sendes Jordemødre derover til Hjælp for Befolkningen, og at der i det hele træffes saadanne Bestemmelser, at vi bliver fri for den Skamplet, som det i Virkeligheden er, at saa mange smaa Børn i Vestindien maa dø, fordi Mødrene er overanstrengte, og fordi de holdes i Ukyndighed om Barnepleje og hygiejniske Forhold.

Jeg vil samtidig sige, at efter min Formening vil dette alene neppe nytte, thi det hjælper ikke overfor Befolkningens Lyst til at udvandre. Den vestindiske Kommission pegede med Rette paa, at det var nødvendigt at skaffe Befolkningen paa

de vestindiske Øer Adgang til Landets Jord. Der er ingenting gjort i den Henseende. Heller ikke paa dette Omraade synes jeg, man kan staa rolig som Tilskuere og nøjes med, at private Mennesker her i Danmark gør noget for at forbedre Befolkningens Stilling derovre. Ogsaa Staten maa træde til og række disse Mennesker en hjælpende Haand, naar vi skal beholde disse Øer.

I Forbindelse hermed skal jeg rette en Forespørgsel til den højtærede Finansminister, skønt jeg ganske vist ved, hvordan den Sag er ordnet. Det er kendt af alle, at den Koncession, som Rigsdagen vedtog sidste Vinter, er bortfaldet, og at Havnespørgsmaalet nu er blevet løst ad privat Vej. Jeg skal ikke her opponere mod denne Ordning, men jeg vilde dog finde det heldigt, om der fra Finansministerens Side fremkom en Udtalelse her i Rigsdagen om den endelige Ordning af hele dette Forhold.

Jeg har dernæst en anden Sag vedrørende den højtærede Finansminister. Der er i de sidste Dage her i Rigsdagen indleveret et Andragende underskrevet af henved 1,000 Mølleejere og Mølleriarbejdere, hvori de kræver en Told paa formalede Kornvarer. Jeg maa nu sige, at de Mennesker har taget Munden saa fuld, at de neppe kan vente noget særlig imødekommende Svar fra Rigsdagen. Men selve Spørgsmaalet om det danske Mølleri's Stilling er af stor Vigtighed. Allerede under Finanslovdebatten i Fjor fremhævede jeg, hvor beklagelsesværdigt det danske Mølleri's Stilling var. Jeg fremkom den Gang med nogle Oplysninger om, hvorledes Forfattere af Kogebøger reklamerede for udenlandsk Mel. Mine Udtalelser i saa Henseende behagede ikke det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), der syntes at tage dem fra den humoristiske Side, men jeg tror nok, at det ærede Medlem har forandret Mening siden da, jeg fik i alle Tilfælde en Takadresse fra de danske Møllere for mine Udtalelser om dette Spørgsmaal, og det fik det ærede Medlem, saa vidt jeg ved, ikke. Men dertil kommer, at Foreningen „Dansk Arbejde” har taget denne Sag op siden da. I et Nummer af Foreningens Medlemsblad for i Sommer findes der en Artikel, hvori Bladet aabenlyst sigter en af Kogebogsforfatterinderne, en Frk. Jensen, for, at hun for Betaling har reklameret for udenlandsk